

IV b1

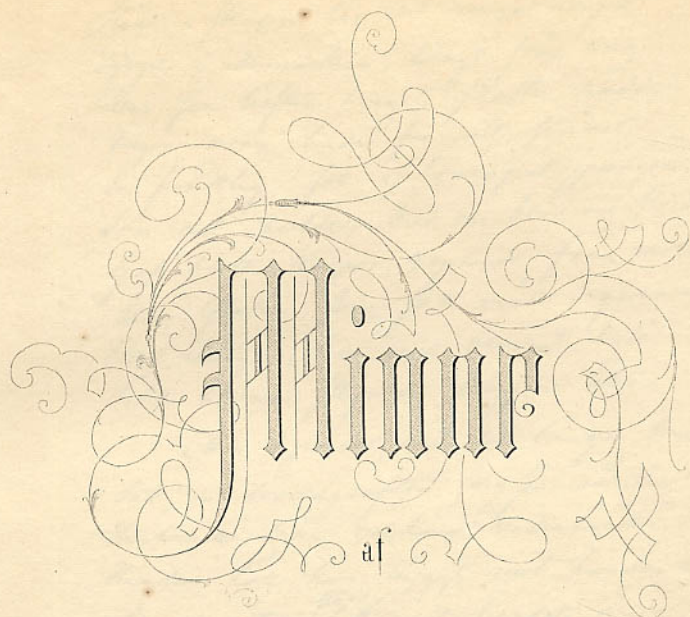
Kapsel

3, 197

Joh. Ludv. Runeberg.

Efter original-handskrifter.

af

Joh. Ludv. Punberg.

Efter original-handskrifter.

Molnets bröder.

Långt i skogen låg det ringa torpet,
Dygt i ödemarken, långt från vägen,
Der sen hösten krigets skriften rådd.
Ingen öran hade funnit stället,
En fiendtlig fot ej trampat fjärran,
Som det ledde; brud om blod og strider
Gaf blott kroppen, rojande från molnen,
Eller gladan, som fatt matt i granen,
Eller vargen, som med blodigt byte
Sökte hedens flymda klyftor åter.

Men i jortet, vid det långa bordet,
Satt, en lördagsafton, för den värden
Hvildande från veckans vedermödos.
Kvinden höll han tyggt mot handen lutad,
Armen åter ^{höll} fast mot bordets ända,
Men hans öga såg åt sedan stundom.
Höll sig ej med legn i samma syfte
Ingen märkte detta af hans hufvuds
Af de båda, som i jortet voro,
Ej hans dräng och ej hans unga dotter;
Tysta, slutna af hvarandras armar,
Hand i hand, och hufvud jämt mot hufvud,
Suto de i sorglös frid vid meuren.

Men den gamla bröt omsider tystnan;
För den kloke blef hans mening tydlig,
Tyst han sjöng blott som för eget nöje,
Såsom fjärran föll, och orden ville:

”Björnen,” sjöng han, ”feds till skogens konung,
Furan väser opp att pröfa heden;

Men skobarnet, om till kraft og storhet,
Om till flärd og stoft det född, vet ingen.

Gosfen kom en vinterqväll i flugan,
Skand kom han, lik en stamd fågel

Arifefaren in i menskers boning
Hissan lyfte hal ut mossans remnor,
Tan stack fram emellan snön på foten,
Barmen såg man genom rigna bröstet.

Hvem og hvadan? - Fråga hvem, og hvadan
Af den rike, som har far og hembygd;
Någon vind lär från mitt hem väl komma,

Skyn i luften tors jag kalla broder,
Men bote snö ar jag på nattens fötter,
Som han stampar af, i flugan kommen. -

Snön från nattens fötter förtatte rike,
Molnets broder flog ej bort med vindens,
Gosfen dröjde kvar og blef en yngling.

Omärkt sprang han kring på första året,
På det andra högg han peder redan,
Men förr än den fjärde sommarn andats

Flog han björnen öfver fjorden fallen.
Hvar ar nu hans rykte, kurt för mængden,
Större än en man i nejden vunnit,

Hvar ar fosterarns hopp? Den gamle fitter
Theng i flugan, langtar fatt förhafves
Att ett enda ord om krigets hora,

Om hans land ar bärgadt eller fallit?
Ornens språk förstår han ej att tyda,
Storgens rop han kanner ej en fransling

Lör ej budskap upp till ödemarken,
Bes den unge, som hans hjelp bordet var,
Lyss på budskap nu från kvinnohjärtan.

Som när sommars hvirvelvind, en afton,
Då naturen lik en funder tiger,

Kommer ensam, ofedd, snabs som pilen
Bes får ned i skogföns famn, en planta
Rör sig ej, ett barn ej, lugn står talen,
Lugn står blomman på den branta stranden,
Lugnt ar allt og endast djuret fjinder,

Så då fången flog den unges sinne,
Satt han flum, orovig, fluten, bortskymd,
Men hvart ord dref blodet ut hans hjerta.

Dvar han satt hos flickan hela qvällen,
Gick till hvila, då de andra gingo,

Tycktes somna, förr de andra somnat,
Men långt förr än någon annan vaknat,
Rer vid första glimt af morgensrodnad,
Snog han obemärkt ut flugan ensam.

Dager blef, og solen fleg på halvfrut,
Men blott tvänne väcktes nu i torpet,
Flugan reddes, morgensbrodet frambar,
Men blott tvänne fleg fram till bordet,
Midtag blef, og ingen tredje syntes.

Utän moln var än den gamles pannan,
Utän tårar än hans dotters öga,
Men till hvila, fatt of funder manad,
Gick vid flutas mattid ingendera.
När en stund förqatt, så lung som stunden

innan stormflygen, fedd vid himlaranden,
blommer, bræster, haglar og forskingras,
Højde ordet, som til trost, den gamle:
"Læng er vagen fram til byn, min datter,
Wanter mota, bæskar hindra, frænger
kenner ej, og høffregn fylder karren.
Den, som vandra det vid morgonrodnan,
er väl knappt da gvalten fränder hemmal!"
Så den gamle. Utän skit på tallet
Satt, hans datters fluten, lik en blommal
Som sin kalk vid nattens anbrött fluter;
thvad hon tänkte var för henne ensam.

Länge satt dock ej den adla flickan,
längre ej, än efter solens nedgång
Rantan mättad väntar oflondaggen,
För en tar fell ned på hennes kinder,
Och hon fröng med lätad gamla fakta:
"När ett hjerta mött ett annat hjerta,
Ringa blir då hvad föret var mycket,
Ford og himmel, hemland, fader, moder.
Mer än jorden fluty da i ett samntag,
Mer än himlen ses da i ett oga,
Mer än moders råd og faders vija
thör da i en fuch som knappt höres.

Hvilken makt kan tjusa ja som kärlek,
Hvilken boja hålla den som älskar?
Sjäs simmar han, som anden, ofver,
Motta fjallar får han ornens vingar,
Långt för midnan är han ren tillbaka
Der han väntat, fört till fena gvalten."

Sången hade knappt den gamle fattat,
När af baknad förg og oro plagen

Man gick ut att söka den förbrunne.
Tufft var stegen gick han, tufft på stegen,
vredsam tecknad ut i odemarken;
Solen flod ren skogens toppar nära,
innan närmsta gård han tvallad nådde.
Tom og ödflyg lik en tall på besen,
Der en skogseld gått med härjning ofver,
Syntes nu den fordom rika garden,
Men i stegen fatt värdinnan ensam,
Mot jett lösa barn i vaggan lätad.
Som en fågel, da han oformodadt
Hör ett skott og Kulans gud förnimmes,
Fasas, spruttes, kaffas ut sin vingel;
Så fram flolen flög den unga grimmian,
Da hon hörde dorrens gång, men glädje
Blef dock vid den gamles anblick fasan.
Fram hon sprang och flöt hans hand i sine,
Stora tårar sköt, de hennes kinder
"Häll", hon sade, "häll dig, gamle fader,
Dys i forgen till vår boning kommen,
Frefallet häll den adle, som du förtrot
Till fortymskitas varns och annas bitänd!
Sitt og hilla dina trolla lemmar,
Och med glädje hör hvad jag förtäljer:
Hårdt var kriget ren från höstens början,
Landsköt tärst af van og ovan lika,
Dock den vapenlöses lif var fredadt;
Men en dag har knappt an förflutit,
Sen en skara män från närmsta jocken
Följde haren fienden till mötes
Slaget hölly og segern fuch de våra,

Lä af många komms undan doden
Och som löf i stormen fridda desse.
Nu gick vreden strändlös lik en varflod
Ofer nyden, vämlös eller vagnad,
Man och kvinna, ingen jag förföning.
Här kom strömmen sen vid morgonflundens,
När till gudstjenst ringdes första gången,
Och en väg verk in till oss att härja.
Lät mig ej vid jämnens lagor dröja,
Vunden låg på golvet ren min make,
Blod var spöket, väddet räddet, noden
Var som stört, och ingen hjälp att vänta.
Sjief af ätta armar gripen stets jag,
Som ett byte mellan roföjus stetes;
Då kom räddarn, då var hjälpen närmast,
Motnaly broder bröt som storm i flugan,
Och förtroget verk de fräcka follo.
Här jag fletter nu i skoflad borning,
Mer än järsven runder taket fattig,
Mera glad dock än i lyckans dagar
Skall jag se den ädle, se min make
Om från byn de äldes skada komma.
Det de följde fienden i fjärran."
När den gamle hört det siffa ordet,
Stod han upp som om han ristat länge,
I hans blek var mörket af sorg och oro.
Tefangt bed att dröja tog han vägen,
Som till byn den valbebodda ledde.
Solen skymdes sen af skogen fjerran,

När han, delad mellan hopp och ångstan,
Kann den gård, der kyrkans herde bodde.
Skoflad syntes nu den stora gården,
Som af äfflig lik en afkladd holme,
Sedd från tröskets is en vinterafton
Men i flugan fatt vid muren ensam
Tröt af ar den gamle knektens klinges.
Nu när denne hörde dorren röra,
Sag sin vän från forna dagar komma,
Sprang han upp, fatt lam af far och moder:
"Du har dagen lys för oss, han sade,
"Då de unga trampa våra stigar,
Kraft och mandom ej är glömd i landet.
Sådan gudstjenst har i dag här hållit,
Och ett barn, som härt den nu i waggan,
Skall förtälja den för Jonafones.
Se, i rofult lik en skam vargar,
Kom han, landets orån segerdrucken,
Följd af blod och härjning hit. Det mindre
Kan förtigas om och ej förgätas;
Men när droppen ren i blod sig mättat,
Blote de varsta blifvit gvar på stallet
Då steg jämmern ofver damm och bräddes.
Nu emellan tronne yffra kastar
Bands den ädle herden, döttligt skenad,
Att till fots den vilda ryttsarm följa.
Hart var domens inkom några flunder
Skulle handen domna, foter järka,
Och hans hirta lockas söpa stöflet.

Ensam stod den gamle, rypa mot himlen
Så hans öga, som mot himlen skådas,
Då på jorden allt är natt och mörker
Pis och ara! då var hjälpen närmast.
Han som föddes lik en flägt på hedens,
Molnets broder, se, en huggald worden
Skog han ned, och korsfad låg förtryckarn.
Här jag besökt nu med lekars bistånd,
Som en röttlös gran mot andra fallen,
Tring för mig, en böda för min natt,
Lifets gåsra vill dock än jag skatta,
Om från striden nära kyrkan hållen,
Står med segs hem den adle kommen!"
När den gamle hört det sista ordet
Gick han ut, som om från glöd han ilat,
Åttorödnan var dock bleknad redan!
Omman kyrkobyn han hinna kunde.
Så var byn att se i rök och aska,
Som ett stjernehvalf af flyas härjadt,
Så låg kyrkan bort om byn på kullen,
Som en ensam stjärna mellan molnen,
Så låg tyfnad öfver odensiden,
Som ett mansken öfver kala höften.
Mellan fallna kämpar, van och wän,
Som en skugga öfver skördad åker
Gick den gamle. Öfver allt var doden,
Men af lif ej ens en juok att spörjas.
Löst vid flutet af den krotta gangens

Mellan ödelagda gårdar banad,
Satt en yngling snart förblod vid vägen.
Så hans bleka kinder flög dock rotnad,
Styckligt som på hvallens silfverskyar,
Och hans flackta öga fundes åter,
När han vaknad såg den gamle matkas.
"Häll," han sade, "nu är lätt att bloda,
En bland många, som det unnat tidigt
Att för fatterlandet dö med segs.
Häll dig, du som fötrat landets rådsning
Frefallet hell den adle som ofo förde
Ensam mäktig mor är vi till samman.
Se med bruten stjärta flod var skaras,
Skingsad som en bjord den ingen leder,
Ren till dodens brusa hopplös korad!
Vingen fanns, som ropat folket samman,
Ängen gaf ett råd och ingen lyddes,
Först han syntes, förra ut skens klyftor
Tiggarsonen kom med kungapanne,
Och hans roff som lyöd till strid förpordes;
Då flög ed igenom hvarje hjerta,
Tuckan flydde, honom kunde alla,
Och med honom gick vår tropp mot franden,
Som en stormvind in i vaosen bruter.
Se mot kyrkan, långt som vägen räcket,
Ligger landets ovan, som på ången
Strå vid flöa, der skördaras lue framgått;
Det är banan, som den adle vandrat,
Som min blick har följt, sen faten serket,

Som min tanke följer än i döden!"
Sagt, och kampens öga flocknas jaktta.
Så i stillhet flacktes dagen afven;
Månens, nattens glöd, den bleka ensam
Lyste vandring steg till kyrkogården.
När den gamle inom muren trädde,
Stod en meningsfull mellan korfen,
Kämp och lyft som skaran, följ derunder.
Ingen fanns, som gick ett steg till onödet,
Ingen, som ett ord till välkommit sade,
Ingen fanns, som ens mid blekar talte.
När den gamle inom ringen trädde,
Lag en yngling för hans fötter flagen,
Lät, fatt ofver sköld af blod, igenkand.
Som en furu mellan tallar fallen,
Än i flosten flött och utan lik
Lag bland fiender som flupat hjerten.
Men med sammanknutna hander, mallos,
Som af askan drabbad stod den gamle,
Och hans kind var hvit, hans läppar skelfve,
Till hans sorg fick ord och brast i klagan:
"Nu är äfen i min stuga bruten,
Körden på min teg af hazel härjad,
Nu är grafven vard länjt mer än gårdens.
Ve mig, att jag så skall se dig åter,
Du min älders stod min lefnads ara,
Skänk af himlen, nys så stor och herrlig,
Nu som funder, der du hirlats ringa."

I ängflan knappt den gamle klagat,
När en roft som var hans dotters hordes,
Och hon tatte, nys till flallet kommen.
När han var mig, möt mitt hjerta fluten,
Dyrbar mer än annat allt i världen,
Dubbelt kär är mig dock nu den alle,
Kas möt jordens kalla skote fluten.
Mer än lifva, fann jag, var att älfka,
Mer än älfka är att dö som denne!"
Så hon fald utan grät och gämmor,
Framgick stilla till den fallnes sida,
Köjde knä och tog sin duk och täckte
Ljft och lät hans genomskjutna panna.
Kämp och tegande stod kampskaran,
Läk en flock der y en flaket sig roer,
Tjfta stodo nydens qvinnor afven,
Komma det att skada och att forja.
Men den adla flickan sade åter:
"Om dock någon ville hemta vatten,
Att jag kunde tva från blod hans anlet,
Stryka än en gang hans lock med handen,
Se hans öga lyft ännu i döden.
Visa ville jag med fröjd för alla
Motnety broder, den förlatne tiggarn,
Som stod opp och blef vårt hemlands räddning.
När den gamle så sin dotter hordes,
Sag den ofver gifna vid sin sida,
Toj mid bruten roft han åter ordet:
"Ve dig, ve dig, du min arma dotter!"

Glaesens glædji, sorgens bot og lættind,
Værn i noden, fader, broder, make,
Skilt med honnors år for dig forloradt,
Skilt du, mistet, intet får dig åter."

Høyt i jammers kraft ved tabet skaran,
Ingen fanns som stod med lær'loft og ar,
Men den ædle flickans tårer glæstte,
Og hon tog den fallnes hand og fader:
"Ej med klagan skal det minne firas,
Ej liket dens, som gav og snart skal glømmas,
Så skal fosterlandet dig begrata,
Som en aftens græter dagg om fommarn,
Fjell af glædji, lys og lugn og fanger,
Og med famnen strækt mot morgonrudnam."

Nr. Konow og hans korporal.

"Og har jeg ikke drægt dig upp ur deg,
Eder for det mærket der King dit øyombryg,
Og har jeg ikke skaffet dig løn og flat,
Og gjort dig til korporal fra gemen soldat."

"Og har du ej fått stå i hvarande stred,
Som en kamrat og like, mig nærmst invid,
Og har jeg ej berømt dig som færm og raske?"
Så talte Konow vredgad til Korporal Brasse.

"nu hørs om dig ej arrnat an klagemaal,
Hvar menneske taler om, hus det blifint bæl;
Soldaten får du, der han som balt klår skott,
Og går med to i tuggbuskar af høgfarv blott."

enon Brasse han hørde butter majorens taal:

"Væl var jeg intet færm og ur nu korporal,
Men hvad jeg er det blef jeg for trofast med,
Og drog og upp ur deg, herr Major, men blod."

Om jeg får till nængang er ej indt deri,
Jag gør som mången annen, jeg gør som ni,
Og brukte herr Majoren har en som slår,
Jag ^{låt jeg de andre omkøp} ~~låt~~ ^{de andre} ~~spillet~~ og slog ukjæ

Jeg tuggar tolvne buskar, som hvor man får,
Det gør jeg allt for hedern att stå nærmst er,
Men ar det da, att ~~det~~ ^{er} aron ^{er} ~~spjens~~ ^{spjens} ~~spjens~~ ^{spjens} ~~klen~~,
Så tar jeg burt den andra og går med en."

Og Konow spånde bliken som han var rund;

"Du ar en yndelig pojke og stursk som færm,
Blef, som du var, men nærmste man og flund,

En sådan har man gaaet af i modens stund."

Småt stod ett flag, då bröt med sin jägsked
Von Konow in i skogen, och Brask var med;
Korpulen var mörk att skada, och hans major
Han hängde nedra lappen af sköt og för.

Å fyra runda timmar han redan trätt,
Och allt gick in affären på jamna fött.
Han jag för få som stupat, der han gick fram,
Och fienden kom unnar från fram till fram.

"Fördomst", ja rot han äter, "det går ej bra,
Jag ser hur barken ryker från tallarne,
Men Rysjen står bakom dem, och han går fri,
Huru är det äga gospär, hur sigten &."

Han fick knappat ut mustaschen sitt sista ord,
När för en trumf af Brasken han damp till jord;
Det var dock snafan mera än för på tat,
Det hade han ej väntat af sin korynel.

Upp sprang han, drog sin värja af vrede blick:
"Hvad har du undat stätt dig, krabat," han skrek,
"Nu skall dig djufeln taga med hull og hår,
Då mielt i värtta friden din chef du står."

Men korynel Brask stod ligin i sitt gamla skick:

"Håll in er värja, herre, ett ögonblick,
Jiss jag fött möta ^{honore} ~~deras~~ hans skeppa full,
som håll på er och sköt, då jag slog er kull."

Med desse ord han lade geväret an.

Å samma stund jag Konow en skaggig man
Bakom en buske flästa till marken ned,
Knappat tjugo alnar långt från hans jägsked.

"Og var det den, hvars kula mig just förbi
Det ögonblick jag föll, må vi vinnas bli.
Ett teg som ditt det kallas jag karlsdag,
Og aldrig lär jag glomma det, tankes jag."

Nu lefer Brask hos Honow fem många år,
Den ene går alljämt der den andra går,
Som stark vinnas för man dem ofta se,
Och nästare lika ofta så trata de.

Von Förne.

Jag minns väl knappast om jag talt till förne
Om mannen från St. Michel, gamle Föorne?
Bland gråa hjertar nämndes äfven han
Och förde Savelax vargering an.
Von Föorne, vet du, var en äkta Föorne,
En gammal, knottig björk med masur insid,
Det var ej lätt att öfver honom nå,
Det skulle vara hugg som bet uppå.
Hans vifste af det fjell och trodde gärna,
Nå² folket sade, att han hade kärne,
Att gamle Föorne stod uppå sin Kant
Båd som major och öfverste löjtnant.
Jag kände gubben under freden redan,
Då var han rund och trygg som framgent sedan.
En fånling kunnat tro sig se en flock,
Som man blott sporrar på² af Krigsmans roke.
Men i den flocken fanns ett hjerta flutet,
Ett hjerta, flakadt ej, ej heller brutet,

Med starka gulfar och med eldadt blod,
Ett kärnpiffelt mannahjerta, fullt af mod

Och detta hjerta slog för fötterbyggen,
Att veta skatta äkta den, så det var dygden
Hvar för? Jo derpå gaf han det besked,
Att den var hans och hans vargerings med.
Jag minns hur ofta, när han var bland kända,
Det var hans luft att orda utan² andra
Om detta land, "det bästa rikt som fanns,"
Och om dess folk, "ett sådant folk som hans!"
Han stod då gärna bredbent midt i ringen,
Det var hans flurska vana, öfter ingen
I vida världen, liten eller stor,
Förnekas djerft att han var finst major.
Som denna² ara höll han ingen ranson,
Med den i bugen lyfte flott. han passan,
Och var beredd att gå fött mot en verld
Med sin kohort sin fullmatet och sitt svord.
Ibland likväl när han var rätt i taget,
Beskrif han Finnens enfald för gelayet,

Hur ärlig mängen var, men dum också:

Han log hvar gång ett jättelöje då.

Men kom en annan, och försökte kländras-
prafs! Det gick an för gubben, ej för andra.

Långt förrän berättaren humnit än till slut,
Sick han tillbaka: "herre, håll er tröt!"

"Jag prägar er, som är så flott i orden,
Hvar ni fitt en nation på vida jorden,
Sett, eller läst om en i skrift i bok,
Mer än den finska ädel, käck och klok!"

"Förjök att flä med den på tyonstrens vägnar,
Der kulor tvinner, och der blod det regnar,
Och svara, fen ni gröfvat fjälf och sett,
Om finnen saknar eld och ej har vett!"

Som han i freden vor, var han i striden,
Jag var furir vid gubbens trupps den tiden,
Och kunde nämna många andra drag,
Men vill blott tala nu om Lappos dag.

Vi voro fända då att rensa skogen,

Vi ville fram, hvar man var redobogen,

Men gamle herran fick lust att göra halt.

"Emedan finnen sköt så skarp och kallt,"

"Halt", skrek han, "gospes, tagen flöd af träden
Och mejer gräcket, som man mejer fäddor,
Skarp korn, kall fiktning! Här för korpen stek,
Dithär blir en förderfvadt rolig lek.

Han kunde hvarje man i bataljonen

För namnet icke blott men till personen,
Gaf akt, så långt han såg, på en och hvar,
Och hade ord för alla, som en far:

"Rätt så, Carl Hurteg, det var träff det skottet,
Nu guffar aldrig mera den som fött et.
Bra, korporal flink, du skjuter som i fjöl,
Och se, för tusan, den föll pektr pistol!"

"Nå det var lyne med flackare gospes käckta,
Hans gamle far skall få mitt tomp för Neeka."
Så var hans språk, så förde han befäl,
En finnk majör till botten af sin fjäl.

Det kom ett bud från Adlerseute: "forsera!
Framåt med bataljonen, skynda mera!"
Om Torne hörde ganska lugnt despa,
Behök för platj och svarte blott jusa!"

Nu kom det glada. Gubben stod vid fönstret,
Stod stött och rudad och bredbent efter vintern,
Som om han ämnat stå till världens slut
Och ment att hjälpa Kudan: "stopp, sit härt!"
Hvart ville budet med en fläk ta vägen?
Den unge fänriken var helt förlagen,
Han hade sprängt dit öfver fönstret och fönstret,
Och allt stod gubben kvar mot ordet dock.
"Ryck framåt käre major!" "Jyft, herre, bara!"
"Ni kan ju se det, här är ingen fara!"
"Men generalen befäl!" "Ja, lever han!"
"Carl Adlerswärd, han är en äran man!"
Han sa det knappast, när han från näsornas tullen
Sick sig en sats af splittrad bark mot skallen:
"Åh, jag kunde vänta sådant här,
Det är en karl att fästa bra dödar."
"Det var så när att han mig träffat hade
Nu får jag säga som hans klinga sade,
När kulan förök förbi hans ögonbryn:
"Den djufveln akta ju ej oss folks fyv."
De orden hade ständigt gjort hans nöje,
Nu log han och på nytt sitt flöra loje

Och flöt sig helt trygg, som nytt fört,
Med hand i sidan och med benen ut.
Gud vet hur länge än han drogt med flaget,
Men såft han stod där midt i fjelfra taget,
Pöff, kom en kula åter och flög han
Rakt genom porten mellan gubbens knän.
Den gamle märkte fladdret i fjrtuten,
Säg ned, säg på den, den var genomskjuten,
Höll upp ett skört, det andra likaså,
Fördömt, det syntes hål i båda två.
Nu blef han misplynt tog sig vid sitt öra:
"Här får Mats Skräddarn ett vackert görna!"
Men skynda gosse, käre Janne, kom
Och se om det får bättre till bakom."
Och Jan, hans gamla dräng fleg fram: "Åh herre,
Nu gick det tokigt, här är ofufallt värre,
Där fram till finns helft skörtet i behåll,
Men här en trasa bara, utan fall."
Då blef von Torne vred: "Nej, si en tockon,
Som tar och skjuter rätt för derfvad rocken,
Som jag i dag bär på mig andra dar!
Framåt här gosse! Fan skall ta den fan!"

Trofskustens.

Gamle Spelt skall han få helt förqvarat. Nij!
Han var krusk vid trofsen, högre var han ej,
Hade som hans likar mått i glömska falla,
Om han ej fått namn som tatstoft bland dem alla.

Mångar vord var gubben och att se uppå,
Han och häften, som han hörde, liksom
Höll den ena sinna steg med två ben dyra
Tysktes knäppt ett juris förflå för dem med fyra.

Sådan farten, sådan var och rykt och and,
Lika tofing gubbens lugg och häftens framt.
Grälde bar från eget stall sitt damm i verlden,
Och sitt fot på måsan spelt från egna harden.

Der de syntas ja alljämt i trunen sitt
Är det säkert att på skrat var ingen brist,
Häften gick i fönnen gubben sof på karran,
Hur den gamle hölls på lastet vete herran.

Sakta bar likväl det framåt, smärningor,
Högre, högre upp mot nordens bygd man kom,
Husva Östertotten snart han genomfarit,
Var dock allt den samma han i Nyland varit.

Och på lika sätt gick äfven för dem till,
Samma skrat hvar han for fram, hvar han höll still,

Och vid skratet klarfhan, det var klippit och skuret,
An på gubbens rygg och en på kreaturet.

Ingen ändring dock i skick och lugg och fart,
Spelt han var ohjälplig, det var ryggen bart,
Ingen gifte bet på gubbens tjunfte kläder,
Och i tjunsten bar och grälde barkadt lader.

De omfider nådes dikajokis strand,
Blote en frusen flik fanns kvar af fädrens land,
Äfven denna skulle snart till byte lemnas,
Dock en flark kan brytas och en svag kan hamnas.

Före gräl var vunnit härens förste flag,
Flyktens dag förvandlad till en fegerdag,
Återfälla skulle engång jagad bølge,
Strömmen andras, den förfoljde nu förfolja.

Snart och på från man till man en mening lepp:
Nästa morgon allt i skick att brytas opp!
Här och trofs skall annan matt i ordning lagas,
Och med fröjd mot leder jen, ja snart det dagas,

Allt var ordnadt, det blef matt, man sof i fred;
Endast unge fändrik Blume sof ej med,
Eld och isver brände i hans tappra sinne,
Stegan blef för gruf, han fick ej ro derinne.

Allt på trappan kom han. Mörkt och tytt var allt,
Tattety stilla stjermer lyfte klart och kallt,

Blott i efter, mellan flögens toppar dragen,
Sågs en blekröd strimma gry, en rand af dagen.

Angen menfka skönjdes, lapp och vagnar blott,
Allan förfranna, vända norrut, som de flött.

Allt var som det varit, intet annorlunda,
Samma färd som hettills tyktes åter flunda.

Samma färd! - Nej, något olidit fanns ändå
Just y blickens stråx i fluggens följ derpå;
Just den sista karran, som ätt upp i ledet,
Den stod omfångd nu och hade häft för redet.

Och vid tygelns ren i flöck en man sig flött,
Blanne trodde ej sitt oga - det var spelt;
Gamle spelt, som nedhöjd genom landet färet,
Var ett hufvud högre nu än förr han varit.

Rok som trötts en yngling bar han fina år,
Djupt på skuldran föll hans vackra silvers hår,
Antalet, med kinden flöt och näsan tvagen,
Skön i mörkret nu mer ljätt än förr om dagen.

Unga Blanne visste knäppt att fatta sig:
Kvittlet under, qukke, har förvandlat dig?
Du, mer hat sig följig förr än likar andra,
Står nu putjad framft och framft beredd att vandra.

Även har tvätt ditt antlet rent från fot och damm,
Även har yresjöt i din gråa lugg en kamm,
Även har fått dig väckt, det är dock hufvudskem,
Du, som knäppt på själva dagen förr hölls vaken.

Unga herre, hördes lugnt den gamles svar,
Långsamt far man nu från eget land man far.
Mer man ser följ folk med fram fly vinner vara,
Då är bättre följa, än att vaken vara.

Änfar skulle jag mitt gamla antlet tvätt?
Mina ögon hade blygghets fjunt derpå.

Gärna tog jag mot och talte spe och snåla;
Sorg jag bar och derför bar jag följig måla.

Nu är allt förändrat, finsta kären strävt,
Finland ligger för oss öppet himmelsviert,
Anger fläck skalk mer på landets ära flamma,
Nu tackas mannen visat ren och klar sin panna.

Kalla folket upp, låt röra trumman snart,
Natten är förleden, dagen lyser klart.
Torr ja var det brädskan, där vi mest berött rasta;
Ädle, unga herre, nu är tid att hafva.

N^o femton stott:

Den flöna dagen på Lappos fält.
Var andad, och segerglad
Red Däbeln fram, der kens här jag ställt,
Längs hela dess flotta rad.

Han tackade vänligt kvar trupper dervid
Med en krigares enkla ord
För trofast heder, för manlig strid
Och för kärlek till fosterjord.

Han nådde sin yttersta flyggt till spjut
Vid aftnens sista glans;
Han tackade skaran der, som förut,
Den fördes af Kapten Schantz

Den glesnat mycket han jag det väl,
Fatt bekor i hvarje led;

Snart fäste dock annat generalens spjut,
Och nu ryckte han fram dermed.

Man märkt vid talat, från stund till stund,

Hur han bevärat ut jutan ren
På en tiggarskopnad, en trafij Rund,
Som stod der tyff och allen.

Hur gaf han mannen en vink: du, der
Derberta, kom hit, tag mod!
Du var ofv närmare dock, än nu,
I dag, der det gällde blod.

Jag, har du glesnat hur du tag dig gles
Ur en falken krigares hand
Och skyndade efter min tappra här
I stridens hetaste brand.

Dä vi döks i åkern, hann du ofv opp
Och dök som de åfriga med;
Dä den spantes unge min segrande tropp,
Dä fogs du i framsta led.

Dä man stormade byn mot Ka norrasna än,
Och jag köptade blickon dit,
Dä jag jag din trafija jacka igen
Först uppe på batterit.

Det der var kurtigt: ett spikt för folk
Han bäras i ryktety famn;
Dä gala oppet, min kacka golk,
Lät höra till först ditt namn."

"Hvad namn i verlden jag fått af prest
Har ingen jag fastat vidi
Men sakund har man mig kallat mest
I hela min lefnads tid."

"Bra! Kasta namnet tillbaks på dem,
Som gett det, och trostnad var.
Men jag mig blott kvar du har ditt hem,
Och kvar du har ditt försvär."

Han vift på vigan vid Kullens rand:
"Mitt hem på denna jag har"

Han vift sin knutna, väldiga hand,
"Och här, här har jag förfvar."

"Ditt hem går an, ditt förfvar är godt;
Ditt yrke, det är dock, jag,
att stjäla kyrkor, att snatta smått,
Eller röfva på allman sagn."

"Och hade jag stulit stort eller smått,
Wist ägde ett ore jag dock;
Och hade jag plundrat en tiggare blott,
Wist här jag en helars rock."

De strålade Dobeln af salbbag:

"Von Sebantz, herr Kapten, hör hit!

Hvem var den tappreste man i dag,
Som föll här i Kompani?"

Söt hemta hans kånfel, hans rock, hans hatt,

Hans plit och gevär också:

Hans ädla namn och hans krigarskatt
Den här skall i arf dem få."

Man kom med vapen och drägt i haft,

De barity af femton, stolt.

Von Dobeln tog med ett ögonkast
På sin skyddlings trafika roll.

"Stolt rock är blodig, det fordras med
att dra det plagget uppå;
Men fåhund, för jag har tyckt af blod
På egna klutar ockfå."

Så byt och kläd dig i uniform
För fronten här uppenbart,

Du gick fram för den vid dagens ström,
Jag vill se dig inom den snart."

Han bytte drägt, och hans kind den brann,
Den han vapen och rustning fött;
Och tyft kom Dobeln och skällde sin man
I luckan, der femton stött.

"Och nu få är du en ung soldat
Af åktafte skrot och hatt,
Och nu få är du vår krigskamrat
Och numera femton, stolt."

Så var till med och till hjertelag

Den som du var förut,

Men nämns du fåhund från denna dag,

Så drag din plit och få hit!"

Den nye krigaren, till denna stund
Hans bröst höjts lugnt som ett kvalf;

Vid desse ord från generalens mund

Man få dock att djunst det skalf,

Han hade smakat ej ens som stöld

En fröjd i sin lifsnads dag,

Hans tårar, frusna i världens köld,

Ej rummit sen varn han var.

En sken på hans hjerta för första gång

En skinnma of sol och vär,

Och ur smuttra källor, med hjidloft spring,

Från strömmade tår på tår.

"Och får jag vara i luft och nöd

Soldat, bland de tappre en,

Så få, när gäller det kamp och död?"

Guð gifer, i morgon rem!"